

De liefde is uit God

William Bates

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 24

1. Tot een zaligmaker der wereld	William Jay
2. De doop als levensbron	Thomas Manton
3. Ontsteek een lichtend vuur	Octavius Winslow
4. Hoe zal ik tot God gaan?	Horatius Bonar
5. Jezus verschijnt	Charles Haddon Spurgeon
6. Grondslagen van het nieuwe leven	Richard Sibbes
7. De liefde van Christus	Thomas Guthrie
8. Elkaar opscherpen	Robert Traill

Jaargang 24 – nummer 9 – september 2022

Toelichting foto omslag:

‘De apostel bewijst verder dat de liefde Gods en tot de kinderen Gods altijd samen moeten gaan.’ Dat is het korte en eenvoudige commentaar van de Statenvertalers in de kanttekening bij 1 Johannes 5:1. In deze preek geeft William Bates deze liefde opnieuw woorden. Zodat we ons niet laten ontmoedigen door de ander en door de moeite die het kan kosten om elkaar als broeders en zusters lief te hebben. Zodat we ook vandaag de dag weer terugkomen bij de Bron zelf. Laten wij elkaar liefhebben, want de liefde is uit God (1 Joh. 4).

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: SERMON IV

Bron: The Whole Works of the Reverend William Bates, D.D., Volume 4.
(Londen: 1815)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De liefde is uit God

Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijn geboden bewaren.

1 Johannes 5:2

Van alle kenmerken die we kunnen gebruiken om onze geestelijke staat met het oog op de eeuwigheid te toetsen, is er niet één die zo'n duidelijke en ruime verzekering van Gods bijzondere en zaligmakende genade geeft als onze liefde tot de heiligen. Dit heeft al vaak twijfels en angsten van zoekende zielen weggenomen wanneer andere kenmerken van genade niet zo duidelijk waarneembaar waren. Maar dit is ook het kenmerk waar het arglistige hart het meest op rust, omdat het de natuurlijke, menselijke liefde gemakkelijk verwart met de geestelijke, goddelijke liefde. Omdat deze misleiding zo gemakkelijk plaatsvindt en oneindig gevaarlijk is, is dit onderwerp onze ernstige overdenking waard. Laten we onderzoeken wat de ongeveinsde, oprechte broederlijke liefde is die met de zaligheid gepaard gaat. Hierdoor zullen nederige, oprechte christenen worden bevestigd in hun geloof en schijnheiligen worden ontmaskerd.

Johannes schrijft deze brief om onder de christenen de liefde voor God en hun medechristenen op te wekken en aan te wakkeren. Dit is de allesomvattende plicht, de duidelijke samenvatting van de wet, en het belangrijkste aspect van onze heiligmaking in hemel en op aarde. Hiervoor gebruikt hij de meest liefdevolle, dwingende, hartverwarmende argumenten: de onovertroffen liefde van God voor ons en onze gemeenschap met de heiligen, zowel in het natuurlijke als in het geestelijke leven.

In het voorgaande vers gebruikt de apostel het *gevolg* van onze liefde voor God als een *bewijs* van die liefde. ‘Een ieder die gelooft dat Jezus is de Christus’ (dat wil zeggen: de Zaligmaker van de wereld, Die door de profeten is voorgezegd), en op een gepaste manier uiting geeft aan de waarheid van dat geloof, ‘die is uit God geboren; en een ieder die liefheeft Degene Die geboren heeft, die heeft ook lief

degene die uit Hem geboren is' (1 Joh. 5:1). In het natuurlijke leven is er sprake van onderlinge genegenheid tussen broers en zussen. Genade leidt nog veel sterker tot wederzijdse genegenheid tussen de kinderen van dezelfde hemelse Vader. We kunnen veinzen dat we God liefhebben, maar die liefde is niet echt als we Zijn wedergeboren kinderen niet liefhebben. En in onze tekst gebruikt Johannes het feit dat we God liefhebben als een bewijs van de oprechtheid van onze broederliefde: 'Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben,' met een heilige genegenheid, 'wanneer wij God liefhebben, en Zijn geboden bewaren.'

Eén moeilijkheid moeten we nog overwinnen om te laten zien hoe krachtig deze redenatie van de apostel is. Dat is deze: het middel waarmee we iets willen bewijzen, moet in zichzelf duidelijker zijn dan dat wat ermee wordt bewezen. Ook al is een argumentatie op grond van de zaak *zelf* hoogstaander en wetenschappelijker, een argumentatie op grond van het *gevolg* van die zaak raakt ons gemakkelijker en is beter waarneembaar. Dit zien we ook in onze tekst. Want de liefde voor God, Die volkomen geestelijk is in Zijn Wezen en Zijn volmaaktheden, brengt ons niet zo sterk in vervoering als de liefde voor Zijn kinderen, met wie we van aangezicht tot aangezicht spreken en die de tastbare blijken van onze genegenheid kunnen ontvangen.

In overeenstemming hiermee redeneert de apostel: 'die zijn broeder niet liefheeft, die hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Die hij niet gezien heeft?' (1 Joh. 4:20). We zijn eerder geneigd onze broeders lief te hebben, omdat we in het natuurlijke leven samen optrekken en vertrouwelijk met elkaar omgaan, dan de onzichtbare God lief te hebben, Die oneindig ver boven ons staat. Zo kunnen we ook gemakkelijker oordelen over de oprechtheid van onze liefde voor hen dan over de oprechtheid van onze liefde voor God. Het is duidelijk: de apostel spreekt niet over onze liefde voor God als een stille, zwijgende, contemplatieve genegenheid, die zich tot de hoogste vermogens van de ziel beperkt, maar hij spreekt erover als een fel brandende genegenheid (als een brandend vuur), waarvan de oprechtheid duidelijk blijkt uit haar onvermijdelijke gevolg: een

vrijwillige gehoorzaamheid aan Gods geboden. Op grond daarvan beseft iemand met een vernieuwd geweten dat hij God liefheeft. Dit is een heel overtuigend bewijs van onze liefde voor de heiligen.

De moeilijkheden in de tekst zijn nu opgehelderd en de weg is gebaad voor de leerstelling die we vandaag bespreken: De oprechtheid van onze liefde voor de kinderen van God blijkt uit onze liefde voor God en onze gehoorzaamheid aan Zijn geboden.

Om deze stelling te bewijzen en te illustreren, zal ik achtereenvolgens bespreken:

1. Wie er met deze benaming, 'kinderen Gods', worden bedoeld.
2. Wat onze liefde voor hen inhoudt.
3. Wat de liefde voor God is, en wat de gehoorzaamheid is die daaruit voortvloeit.
4. Hoe we door onze liefde voor God en de gehoorzaamheid aan Zijn geboden overtuigd kunnen zijn van onze oprechte liefde voor Zijn kinderen.

1. 'De kinderen Gods'

Wie worden er bedoeld met de term 'kinderen Gods'? Deze benaming wordt op verschillende plaatsen in de Bijbel gebruikt. Ten eerste, op grond van hun schepping worden de engelen 'kinderen van God' genoemd en de mensen 'Zijn nageslacht'. Ze worden zo genoemd omdat ze zijn voortgebracht door een rechtstreekse machtsdaad van God. Daarom wordt God ook 'de Vader der geesten' genoemd (Hebr. 12:9), ter onderscheiding van de vaders naar het vlees. Want hoewel de conceptie en de vorming van het lichaam het werk van Zijn verborgen voorzienigheid is, gebruikt Hij daarvoor de hand van de natuur als een tweede oorzaak: Hij laat de ouders samenkomen. Maar de schepping van de ziel wordt volledig toegeschreven aan Zijn macht, zonder de tussenkomst van enig schepsel.

Engelen en mensen vertonen Gods beeld en gelijkenis vanwege hun geestelijke, onsterfelijke natuur en hun verstandelijke vermogens.

Daaruit volgt dat de aanspraak 'kinderen van God' of 'Zijn nageslacht' voor alle redelijke wezens geldt en in het bijzonder voor hen. Weliswaar is ook alle materie door Gods hand geschapen, gevormd en geordend tot een wonderbaarlijke schoonheid, maar de materie kan Zijn beeld en gelijkenis niet vertonen. Daarom worden de hemellichamen, de dieren en de planten niet 'Zijn kinderen' genoemd.

Sommige mensen worden Gods kinderen genoemd op grond van de uitwendige roeping en het verbond. Het heeft God behaagd om door deze evangelische weg gelovigen aan te nemen als Zijn kinderen. Als er geen hartelijke instemming met de verbondsvoorwaarden en geen onderwerping daaraan is, zullen een zichtbare belijdenis en het ontvangen van de uiterlijke tekenen en zegels daarvan geen nut hebben. Maar de openlijke en oprechte toe-eigening van het Evangelie geeft iemand het recht zich bij de gemeenschap van christenen te voegen. Het kinschap en het deelgenootschap aan het verbond is een en hetzelfde.

Tot slot is er ook het kinschap dat voortkomt uit een bovennatuurlijke wedergeboorte, waarbij de mens een nieuwe natuur ontvangt. Deze heilige, zegenrijke verandering verandert het hele bestaan, zowel het verstand en de wil als de emoties. Dit is de doeltreffende uitwerking van het Woord en de Geest. Onze Zaligmaker noemt het een wedergeboorte, omdat het niet gaat om onze eerste, lichamelijke geboorte, maar om een tweede geboorte, van boven.

Met de nieuwe mens in de staat van genade gaat het net zo als met een zuigeling in het natuurlijke leven. Beiden hebben alles wat iemand tot een mens maakt: een ziel met al haar vermogens en een lichaam met alle organen en lichaamsdelen, maar alleen nog niet in de kracht van de volwassenheid.

De heiligheid van een christen is compleet in al haar delen, maar nog niet volmaakt in haar gradatie. Zo iemand voelt zich aangetrokken tot alles wat heilig, recht en goed is en heeft een afkeer van alle zonde, hoewel de werkzame kracht van deze twee niet even groot is.

Wedergeboren christenen worden terecht kinderen van God genoemd. In het natuurlijke worden het leven en de daarbij behorende gedragingen van vader op kind overgedragen, waaruit het vaderschap blijkt. Op soortgelijke wijze ontvangt de ziel in de wedergeboorte heilige en hemelse eigenschappen; een goddelijke natuur. Zo wordt hij deelgenoot aan het leven en de gelijkenis van God Zelf. Daarom is hij een kind van God. Hij deelt in Gods gunst, Zijn kracht en Zijn beloften en al het goede dat daaruit voortvloeit en hij heeft recht op de eeuwige erfenis.

2. Liefde voor Gods kinderen

Wat houdt onze liefde voor Gods kinderen in? Ten eerste, deze liefde is in de basis goddelijk. De ziel is 'gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door de Geest, tot ongeveer broederlijke liefde' (1 Petr. 1:22). Van nature is ons inzicht verduisterd en onze wil verdorven. Onze vleselijke gerichtheid op rijkdom en plezier wekt zinnelijke liefde op. En totdat de ziel van deze vleselijke besmetting wordt gereinigd, kan deze gerichtheid niet worden omgebogen en kunnen de verlangens niet worden gericht op het bovennatuurlijke beeld van God in Zijn kinderen.

Zoals heiligheid in mensen een afstraling is van de oneindige schoonheid van Gods heiligheid, zo is de liefde tot heiligheid een vonk van het heilige vuur van Zijn liefde. De apostel Johannes vermaant christenen: 'Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God' (1 Joh. 4:7). De natuurlijke liefde onder de mensen bestaat dankzij Zijn algemene voorzienigheid, maar de bovennatuurlijke liefde tot de heiligen is er vanwege Zijn bijzondere bemoeienis. De natuurlijke genegenheid moet worden 'gedoopt met de Heilige Geest, als met vuur' om haar tot goddelijke zuiverheid te vervolmaken.

Ten tweede, de liefde tot de kinderen van God heeft de volgende kenmerken. Zij is oprecht en hartelijk. Ze komt niet alleen tot uiting in iemands woorden en gezichtsuitdrukking, maar komt ook voort uit een integer hart. Het is een 'ongeveer broederlijke liefde' (1

Petr. 1:22), 'niet (...) met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid' (1 Joh. 3:18). Een vormelijke, geveinsde genegenheid behaagt God niet, integendeel: ze staat eindeloos ver af van Hem Die de Kenner en Rechter van het hart is en roept Zijn grote toorn op.

De liefde tot Gods kinderen is zuiver. Haar aantrekkingskracht bestaat daaruit dat het beeld van God in Zijn kinderen zichtbaar is. Onze Zaligmaker verzekert ons dat de liefde die om deze reden een discipel als discipel en een rechtvaardig mens als rechtvaardig mens behandelt, rijkelijk zal worden beloond. De heilige liefde die het Evangelie ons beveelt, moeten christenen hebben voor hun geestelijke verwanten, de kinderen van God, de ledematen van Christus en tempels van de Heilige Geest.

Daarom strekt deze liefde zich uit tot ál de heiligen. De kerk bestaat uit christenen die verschillende talenten en genadegaven hebben en ook in uiterlijke zaken van elkaar verschillen. Sommigen blinken uit in kennis, ijver of liefde, dus in gaven die actief en zichtbaar zijn. Anderen excelleren in nederigheid, zachtmoedigheid en geduld, wat hen steunt en siert in het lijden. Sommigen bekleden een hoge functie, anderen bevinden zich in nederige omstandigheden. In de zichtbare wereld worden dingen daar geplaatst waar ze het meest tot hun recht komen, zoals de sterren aan de hemel en bloemen op de aarde. Zo is het ook in het geestelijke. We moeten degenen eren die God in Zijn gunst boven anderen heeft geplaatst en in wie de kracht van de genade helderder schijnt dan in anderen. Want hoe meer redenen er zijn waarom iemand liefde verdient, hoe sterker die liefde ook behoort te zijn. Maar ook de eenvoudigste heilige verdient het om liefdevolle genegenheid te ontvangen. Allen delen namelijk in dezelfde heilige natuur en maken in dezelfde mate deel uit van hetzelfde gezegende verbond.

De liefde tot Gods kinderen moet vurig zijn; niet alleen in oprechtheid, maar ook in de mate van hartstocht. De apostel Petrus neemt deze twee voorwaarden samen als hij schrijft: 'zo hebt elkander

vurig lief uit een rein hart' (1 Petr. 1:22). De Zaligmaker stelt ons Zijn eigen voorbeeld voor ogen, dat ons als een vuurkolom de weg wijst en aanmoedigt: 'Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb' (Joh. 15:12). Zoals Ik u heb liefgehad! Wat een bewonderenswaardig voorbeeld! Zijn liefde was persoonlijk en alles overtreffend. Het is een liefde die ons redt en diep verwondert, want Hij gaf Zijn kostbare leven vrijwillig als losprijs voor ons. Laten we ernaar streven Hem hierin na te volgen, ook al is onze vurigste liefde voor de heiligen slechts een zwakke en onvolmaakte afspiegeling van Zijn goddelijke volmaaktheid.

Ten derde, deze liefde voor de gelovigen omvat alle soorten liefde. Denk bijvoorbeeld aan de achting die we voor hen hebben, overeenkomstig hun waardigheid en bijzondere goedheid. Het is een kenteken van de hemelburger dat hij geen achting heeft voor de goddeloze (Ps. 15:4), ook al gaat diens ware gedaante schuil achter aardse heerlijkheid. De pracht en praal van de wereld is dan als een masker dat hun verdorvenheid voor het oog van vleselijke mensen verbergt. Een hemelburger eert daarentegen degenen die de Heere vrezen (Ps. 15:4), hoewel Gods kinderen door laster en achterklap in een kwaad daglicht worden gesteld en een verborgen leven leiden, terneergedrukt door benauwdheden. Daarin lijken ze op hun gezegende Hoofd, in Wie naar het oordeel van dwazen geen gedaante noch heerlijkheid was (Jes. 53:2).

Wat ons betreft zou goddelijke genade altijd moeten opwegen tegen elke vorm van natuurlijke of aangeleerde kwaliteiten van lichaam en geest, zoals schoonheid, kracht, scherpzinnigheid, welsprekendheid en menselijke wijsheid. Ze moet opwegen tegen uiterlijke voorspoed in dit leven, zoals adel, welvaart en macht en wat er ook maar bewonderd wordt door het vleselijke oog. Onze beoordeling van dergelijke zaken moet worden bepaald door het oordeel en de liefde van God. De heiligen worden door God waardevoller geacht dan de hoogstgeplaatste prinses, ja, zelfs dan de engelen, als het gaat om hun geestelijke staat. Hij noemt hen Zijn persoonlijk eigendom, Zijn dierbaarste juwelen, de eerstelingen van Zijn

scheepselen. Ze zijn geheiligd tot Zijn dienst en heerlijkheid. In vergelijking met hen is de rest van het mensdom slechts uitschot, ontaard. Zij worden 'Zijn kinderen' genoemd omdat ze deelhebben aan het leven waarvan Hij de Schepper en het Toonbeeld is. Wat zijn alle titels op aarde dan waard, vergeleken bij deze goddelijke waardigheid?

De liefde tot Gods kinderen omvat ook het verlangen naar hun huidige en toekomstige geluk. De voortreffelijkheid van de liefde bestaat meer in dit verlangen dan in de realisatie ervan. De onderlinge liefde van de heiligen komt tot uitdrukking in de vasthoudende, vurige gebeden die ze voor elkaar tot God opzenden.

Een ander aspect van de liefde tot de heiligen is de vreugde die ervaren wordt in de onderlinge geestelijke gemeenschap. De omgang met andere mensen staat in geen vergelijk tot de liefdevolle gemeenschap der heiligen, ondanks alle gevatheid, vrolijkheid, vriendelijkheid en verstandige gesprekken. David, die heel gevoelig was voor de tere gevoelens van liefde en vreugde, zegt dat hij vooral vreugde schiep in 'de heiligen, die op de aarde zijn, de heerlijken' (Ps. 16:3). Daarom is er onderling een hartelijk meeleven in vreugde en verdriet, in goede dagen en kwade dagen, omdat ze leden zijn van hetzelfde lichaam.

In Psalm 128 beschrijft de Heilige Geest de zoetste menselijke troost die Godvrezenden in dit leven als beloning ontvangen, namelijk de vreugde van het samenleven met zijn geliefde vrouw en kinderen. Het is echter opmerkelijk dat hieraan een belofte wordt verbonden die al het andere zoet maakt: 'gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen al de dagen van uw leven, (...) vrede over Israël!' (Ps. 128:5-6). Zonder deze belofte zijn alle tijdelijke zegeningen gemengd met een bitter ongenoegen. Een uitnemend voorbeeld hiervan zien we in Nehemia. Alle genietingen aan het Perzische hof kunnen hem niet tevreden stellen; hij treurt omdat Jeruzalem, 'de stad, de plaats van de begrafenissen van mijn vaders, woest is, en haar poorten met vuur verteerd zijn' (Neh. 2:3).

Liefde voor Gods kinderen houdt verder in dat ze elkaar dienen en het goede voor elkaar zoeken. Dit blijkt uit hun dienstbaarheid en daden die het welzijn van andere gelovigen bevorderen. En ook daarin zijn er verschillen en gradaties. Sommige daden zijn geestelijk van aard. Dan gaat het bijvoorbeeld om geestelijke raad en onderwijs, een liefdevolle vermaning of vertroosting. Denk ook aan bevestiging als iemand het goede doet en aanmoediging en versterking in de strijd tegen het kwaad, ja, aan alles wat dient om de innerlijke, geestelijke mens te onderhouden en krachtiger te maken. Andere daden gaan meer het lichaam en het tijdelijke leven aan, zoals advies in praktische zaken, bescherming tegen letsel en het voorzien in elkaars behoeften. Gods kinderen staan elkaar bij om de gang door deze wereld wat gemakkelijker te maken. En al deze dingen moeten gedaan worden vanuit een opgewekt gemoed. Er is immers meer vreugde in het geven dan in het ontvangen, want in het eerste is de liefde meer in beoefening dan in het tweede.

Kort gezegd, de hoogste vorm van liefde, waarin al de andere begrepen zijn, is het sterven voor de broeders. Wij worden geacht dit te doen als de eer van God en het welzijn van de gemeente het vereist. 'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen' (1 Joh. 3:16). Als christenen elkaar op deze manier zouden liefhebben, zou de kerk op aarde een sprekend beeld zijn van het gezegende leven hierboven.

3. Liefde tot God

Ten derde overdenken we nu wat de liefde tot God en de daaruit volgende gehoorzaamheid aan Zijn geboden inhoudt.

De liefde tot God komt voort uit het overdenken van Zijn beminlijke eigenschappen die Hem onze hoogste liefde waardig maken. En ook de zegeningen van onze schepping, onderhouding, verlossing en verheerlijking, die Hij ons uit Zijn loutere goedheid en genade schenkt. De liefde tot God is de duidelijkste en meest essentiële

karaktereigenschap van een kind van God. Hiermee onderscheidt hij zich in het bijzonder van onwedergeboren mensen, hoe fatsoenlijk en deugdzzaam die ook zijn mogen.

De innerlijke beoefening van de liefde voor God vindt plaats in het verborgene van de ziel. Hier wordt Zijn gunst overdacht, die beter is dan het leven zelf. Hier leeft een oprecht verlangen naar de gemeenschap met God en onuitsprekelijke vreugde in Zijn getuigenissen. Hier ervaart men de verzekering van Zijn liefde en rouwt men over datgene wat Hem mishaaft. Maar dit gaat onlosmakelijk gepaard met een ware, zichtbare verklaring van onze liefde in gehoorzaamheid aan Hem. 'Dit is de liefde Gods', de meest werkelijke en onbedrieglijke uiting ervan, 'dat wij Zijn geboden bewaren' (1 Joh. 5:3).

De gehoorzaamheid die voortkomt uit liefde is, ten eerste, eenduidig en universeel. De twee voornaamste en noodzakelijke gevolgen van liefde zijn een hartstochtelijk verlangen om God te behagen en een net zo sterk streven om Hem niet te mishagen. De wet van God is de uitdrukking van Zijn soevereine en heilige wil. Gehoorzaamheid aan Zijn wet is Hem welbehagelijk omdat het schepsel zich daarmee onderwerpt aan Zijn gezag en gelijkvormig wordt aan Zijn reinheid. God zegt ons dat gehoorzaamheid beter is dan zelfs de meest kostbare offerande (zie 1 Sam. 15:22). Het is absoluut onmogelijk om enerzijds God lief te hebben en anderzijds Zijn geboden te verafschuwen. Daaruit volgt dat de liefde het hart neigt om al Gods voorschriften op te volgen, niet alleen die geboden die gemakkelijk zijn, maar ook de moeilijkste en die het meest tegen de vleselijke begeertes ingaan. Gods gezag gaat over heel Zijn wet en Zijn heiligheid schittert in al Zijn geboden. Slaafse vrees is slechts gedeeltelijke toewijding. Dit veroorzaakt een onevenwichtige eerbiediging van Gods wet. Deze vrees weerhoudt van zonden die het schuldgevoel sterk aanwakkeren en van losbandige daden die het geweten doen spreken. Maar ondertussen worden andere zonden omarmd. Slaafse vrees zal bepaalde goede werken wel doen, maar andere, die net zo nodig zijn, verwaarlozen. Echter, ware liefde is gehoorzaam aan alle

voorschriften, alle geboden en alle verboden. Niet alleen om onszelf te behagen, zodat we de pijn van een beschuldigend geweten niet voelen, maar om de Wetgever te behagen.

De gehoorzaamheid die voortkomt uit liefde is, ten tweede, ook een nauwgezette gehoorzaamheid, wat natuurlijkerwijs voortvloeit uit het voorgaande. Gods geboden zijn niet alleen richtinggevend voor onze uitwendige levenswandel, maar ook voor onze gedachten en genegenheden en alle innerlijke werkingen van de ziel, die voor God openliggen. De wet van God vereist dus niet alleen een dienen van Hem in uiterlijke zin, maar ook een eerbiedige, heilige genegenheid en zuivere bedoelingen. Daarin ligt immers het leven, de schoonheid, de waarde en de geest van de godsdienst.

Gods wet vereist ook rechtvaardigheid, naastenliefde en eenvoud. Dit zijn burgerlijke en natuurlijke plichten die ingezet worden voor goddelijke doeleinden, om God te behagen (zie Hebr. 13:16). Het verbiedt alle soorten van zonde, in welke mate ook; niet alleen de grove overtredingen, maar ook de innerlijke verlangens daarnaar.

Liefde tot God is de basis voor geestelijke volmaaktheid. Het wordt 'de vervulling der wet' genoemd (Rom. 13:10), niet alleen omdat het een allesomvattende genadegave is, maar ook omdat het alle vermogens van de ziel in beweging zet om de wet nauwkeurig te gehoorzamen. Dit heeft tot gevolg dat we erg gevoelig zijn voor onze fouten en grote voorzichtigheid betrachten in ons handelen, zodat er niets zal gebeuren wat onwelgevallig is in Gods heilige ogen.

De liefde streeft ernaar aan God gelijk te zijn in al Zijn zuiverheid. Zulke reinen van hart behoren immers tot de meest geliefde kinderen van God. Daarom verklaart Paulus, voor wie de liefde tot Christus de grootste drijfveer was, dat hij zich inspande 'Zijn dood gelijkvormig' te zijn in het sterven aan de zonde, omdat Christus voor de zonde stierf, en zodoende te mogen 'komen tot de wederopstanding der doden' (Fil. 3:10, 11). In die onsterfelijke staat ligt de volmaakte heiligheid besloten.

De gehoorzaamheid die voortkomt uit liefde is, ten derde, vrijwillig en aangenaam. 'Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar' (1 Joh. 5:3). Degenen die vreemdelingen van deze hemelse genegenheid zijn, denken dat het zorgvuldig en respectvol gehoorzamen aan al Gods wetten een droefgeestige verplichting is. Maar het is juist iets waar de heiligen zich in verheugen! Want gehoorzaamheid is de voortdurende beoefening van de liefde voor God, een paradijs voor geheiligde zielen. Het doden van vleeselijke verlangens en het weerstaan van krachtige beproevingen die het vleeselijke hart verleiden en bezet houden, geeft de gelovige een groter gevoel van vrijheid en voldaanheid dan het zinnelijke genot van deze dingen.

Het grootste lijden omwille van Gods Naam wordt verzacht, ja, zelfs zoet gemaakt door de liefde van God, die op dat moment in haar sterkste en zuiverste vorm door de heilige wordt gesmaakt. De apostel verheugde zich meer in vervolgingen omwille van Christus dan in goddelijke openbaringen.

De gehoorzaamheid die voortkomt uit liefde is, ten vierde, volhardend. Slaafse gehoorzaamheid is wispelturig. Een slaaf haat de plichten die hij uitvoert en houdt van de zonden die hij niet durft te plegen. Zodra hij van zijn boeien en zijn angst is bevrijd, is zijn gehoorzaamheid ook verdwenen. Een zoon, daarentegen, heeft er volkomen behagen in de wil van zijn vader te doen, en zijn hele leven is daarmee in overeenstemming.

Een man die door angst gedreven wordt om dienst te nemen in het leger zal bij de eerste de beste gelegenheid zijn afdeling in de steek laten. Maar iemand die vrijwillig dienst neemt, uit moed en liefde voor zijn land, zal daarin standvastig zijn en er trouw aan blijven. Uitwendige beweegredenen om iets in gang te zetten zullen wegvallen als er flink gewicht aan het touw hangt. De beweging die door uitwendige oorzaken in gang wordt gezet, zal stilvallen als de gewichten van de klok stilhangen. Wat uit een innerlijke levensovertuiging voortkomt, is blijvend. Zo is het ook met de liefde voor God, door Hemzelf geplant in het hart van een christen.

4. Een bewijs dat we Gods kinderen oprecht liefhebben

Ten slotte zullen we nu aantonen hoe we op grond van onze liefde voor God en onze gewillige gehoorzaamheid aan Zijn geboden overtuigd kunnen zijn van onze oprechte liefde voor Zijn kinderen.

Er is een onverbreekelijke band tussen deze twee genadetekenen en de een komt voort uit de ander. Godzaligheid en broederlijke liefde worden door de apostel Petrus in één adem genoemd (2 Petr. 1:7). En als we de redenen en motieven voor die oprechte, broederlijke liefde overdenken, zal blijken dat een vreugdevolle eerbiediging van heel Gods wet daar onlosmakelijk aan verbonden is.

De broederlijke liefde wordt, ten eerste, door God Zelf verordend. 'Dit gebied Ik u, opdat gij elkander liefhebt' (Joh. 15:17). Dit voorschrift wordt zo vaak herhaald en zo krachtig benadrukt door de Heiland dat het een diepe indruk maakte op de eerste christenen, zelfs zo dat ze 'één hart en één ziel' waren, 'en niemand zeide, dat iets van wat hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen' (Hand. 4:32). En in de daarop volgende jaren was deze broederlijke liefde tussen de christenen zo opmerkelijk dat het hun vijanden opviel als een zeldzaamheid. Ze zeiden: 'Kijk eens hoe lief de christenen elkaar hebben! Kijk eens hoe ze zelfs voor elkaar de dood in zouden gaan!'

Broederlijke liefde is een van de geboden van God. Dezelfde genade die ons ertoe aanzet het ene gebod te gehoorzamen, maakt ons gewillig om al Zijn geboden te gehoorzamen. Oprechte gehoorzaamheid respecteert in de eerste plaats namelijk de autoriteit van de Wetgever, waarmee de gehele wet op het geweten wordt gebonden. 'Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle' (Jak. 2:10). De overtreding van een van de geboden komt voort uit dezelfde bron waardoor een mens geneigd is alle geboden te overtreden, namelijk, verachting van de goddelijke Majesteit. Andersom werkt het net zo. Iemand

die oprecht, van harte, een van de geboden gehoorzaamt, spant zich ervoor in alle geboden te gehoorzamen. Als iemand Gods geboden niet onvoorwaardelijk onderhoudt, is het dus onmogelijk dat hij de gelovigen liefheeft met een liefde die van God komt. Zulke liefde is het gevolg van gehoorzaamheid aan God. Daarom is de onderhouding van Zijn geboden een zeker bewijs van onze liefde voor Zijn kinderen.

Ten tweede, wanneer het beeld van God in de levenswandel van gelovigen zichtbaar is, wekt dat geestelijke liefde voor hen op. Als we de schoonheid van Gods heiligheid liefhebben, zullen we met hart en ziel Gods wet onderhouden. Maar zelfs de grootste heiligen op aarde zijn niet vrij van enige verdorvenheid. Hun heiligheid is net als het vroege morgenlicht, waar de schaduwen van de nacht nog niet uit verdwenen zijn. Wij moeten niet hun gebreken liefhebben, maar henzelf, met een onbevleete liefde.

De wet van God, waarin Zijn heerlijke heiligheid schittert, is de volmaakte uitdrukking van Gods natuur. 'De wet des Heeren is volmaakt, bekerende de ziel; de getuigenis des Heeren is gewis, de eenvoudigen wijsheid gevende. De bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des Heeren is zuiver, verlichtende de ogen' (Ps. 19:8-9). Dit bracht Davids hart in vervoering en gaf hem een onuitsprekelijke liefde. 'Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachtning de ganse dag' (Ps. 119:97). En hij herhaalt zijn liefdesverklaring met nieuwe kracht als hij het uitroept: 'Uw woord is zeer zuiver, daarom heeft Uw knecht het lief' (Ps. 119:140, naar de KJV).

Als we Gods geboden liefhebben, worden ze in ons hart geschreven en tekenen ze ons leven. Als we liefdevolle woorden spreken tot Gods kinderen, maar niet in hun noden voorzien, zijn onze woorden slechts een schaduw van ware liefde. Zo is het ook met Gods wet. We kunnen er vol achting en waardering over spreken, maar als dat niet met een oprechte en algehele gehoorzaamheid gepaard gaat, huichelen we.

Ten derde, en dit volgt uit het vorige punt, de goddelijke verwantschap tussen de gelovigen en God, hun Vader, is reden om hen lief te hebben. Want omdat ze deel hebben aan Zijn heiligheid, delen ze in Zijn leven en vertonen ze Zijn gelijkenis. Daarom zijn ze de meest geliefde voorwerpen van Zijn liefde. Zijn ogen en Zijn hart zijn voortdurend op hen gericht.

Als deze gedachte onze liefde tot Gods kinderen aanwakkert, zal het ons ook gewillig maken Zijn geboden te onderhouden. De wet van God is immers een uitdrukking van Zijn heilige wil. Ze weerspiegelt Wie Hij is. Hij heeft Zijn geboden zeer lief. In Lukas 16:17 zegt onze Heiland: 'Het is lichter, dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat een tittel der wet valt.' Als de hele wereld en al haar inwoners zouden vergaan, zou dat God in het geheel niet aantasten. Maar als de wet haar gezag en verplichtend karakter zou verliezen, zou dat een smet zijn op Zijn goddelijke heiligheid.

Tot slot

Laten we dit onderwijs gebruiken om onze liefde tot de kinderen van God (waarvan wij allemaal zeggen die te beoefenen) te toetsen aan deze onfeilbare regel, namelijk onze gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Dit is absoluut noodzakelijk, want zelfbedrog is zo gemakkelijk en zo gevaarlijk. Hoe troostrijk is het dan als onze liefde de toets doorstaat en geestelijk blijkt te zijn, afkomstig van God zelf.

We bedriegen onszelf gemakkelijk, want we kunnen Gods kinderen liefde bewijzen die niet uit de bron van Gods liefde voortkomt. Sommige mensen worden graag geprezen. Als hun liefdadigheid zo'n geestelijke zaak lijkt dat anderen hen erom bewonderen, blijkt dat de wortel ervan een worm van ijdelheid is, die alles bederft en het voor God afschuwelijk maakt. Onze Heiland beschuldigt de farizeeën hiervan (Matth. 6:2). Hun aalmoezen waren geen liefdadigheid, maar uiterlijk vertoon. Ze probeerden hun ondeugden deugdzaam te maken, maar maakten zo hun deugden ondeugdelijk.

Tussen personen die door bloedverwantschap aan elkaar verbonden zijn, bestaat een natuurlijke liefde. Ook na de zondeval is dat zo gebleven. Deze liefde is echter eerder een natuurwet dan een daad van onze wil. Dit kan op allerlei manieren worden geuit ten opzichte van de gelovigen. Sommige mensen zijn zacht van aard en wensen iedereen het goede toe. Ze worden gemakkelijk geraakt door de ellende van anderen. Zulke mensen kunnen heel vriendelijk zijn voor Gods kinderen en met hen meeleven in hun leed. Maar de bron van deze liefde is hun goed aardigheid, niet de goddelijke genade.

Er zijn ook andere redenen waarom sommige mensen vriendelijk omgaan met de gelovigen. Soms hebben ze gemeenschappelijke interesses, wonen ze in dezelfde stad of zijn ze elkaars burenen. Soms levert het voordeel op om zaken met hen te doen of staan ze bij hen in het krijt. Maar een vriendschappelijke verstandhouding en dankbaarheid staan niet op gelijke voet met die heilige genegenheid die een verzekering is van onze geestelijke staat.

Andere motieven om Gods kinderen lief te hebben, zijn niet zo laag van aard en hebben niets met winstbejag te maken. In de diepste duisternis van het heidendom leerde men dat vriendelijkheid en deugdzaamheid de mens siert, en dat deze eigenschappen de vrede en het welzijn van de mensheid dienen. De morele goedheid die de heiligen siert, hun onschuld, puurheid, nederigheid, rechtvaardigheid, mildheid en vriendelijkheid die in hun levenswandel zichtbaar is, kan hoogachting opwekken bij mensen die Gods liefde niet kennen en zich niet om Zijn geboden bekommeren.

Juist omdat deze genegenheid zo gemakkelijk wordt aangezien voor iets wat het niet is, is dit zo heel gevaarlijk. Want wie zijn hoop op de hemel 'op het zand' bouwt, op valse gronden, zal zijn hoop en geluk uiteindelijk verliezen. Hoe vreselijk zal de teleurstelling zijn voor iemand die de heiligen altijd goed behandelde, hun zaken behartigde, hen beschermde en in al hun behoeften voorzag en op grond daarvan aannam dat het met zijn eeuwige staat in orde was, hoewel hij andere plichten bewust veronachtzaamde en zijn hart ophaalde aan een bepaalde zonde!

Maar als wij tot de conclusie komen dat onze liefde voor Gods kinderen voortkomt uit onze liefde voor God, die onze ziel van harte gewillig maakt om naar al Zijn geboden te leven, wat een zalige hoop hebben we dan! Het boek van Gods raadsbesluit hoeft dan niet te worden geopend en de geheimenissen van de verkiezing hoeven niet te worden ontsluit. 'Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben' (1 Joh. 3:14). Dat is een onfeilbaar gevolg en teken van geestelijk leven, en het zaad en het bewijs van eeuwig leven.

